

Koranens betydning

Med åbenbaringerne til Muhammad tilkendegiver Gud sin vilje over for mennesket for sidste gang – så at sige den sidste advarsel inden Dommедag. Undervejs er åbenbaringerne blevet skrevet ned på forhåndenværende materialer, og først den tredje kalif, Uthman, fik samlet de forskellige tekstfragmenter i det vi i dag kender som *Koranen*. Ordet betyder “det der skal høres”. Koranens hellighed gælder ikke alene dens ydre form og den aktivitet at *læse* i den, men også det at *lytte* til recitation fra den. Af omfang svarer Koranen omtrent til Det nye Testamente; den består af 114 kapitler, *surer* på arabisk. Surene er af meget forskellig længde. De meget korte surer, der er at finde sidst i Koranen, består af nogle få vers, mens sura 2 har hele 286 vers. Surene har navn efter et begreb eller en person som spiller en vigtig rolle i teksten. Eksempelvis hedder sura 4 “Kvinderne” og sura 21 “Profeterne”.

Koranens betydning i islam er blevet sammenlignet med den betydning Jesus har for den kristne. Hvor den kristne opfatter Jesus som inkarnationen af Guds ord, besidder muslimeren Guds ord i form af en åbenbaret tekst, nedskrevet i Koranen. Ligeledes kan den stærkt ritualiserede måde at behandle Koranen på sammenlignes med den kristnes adfærd under modtagelse af de hellige sakramenter.

Dertil kommer at Koranen også har et juridisk aspekt: Da den er åbenbaringen af den guddommelige lov, må reglerne for det muslimske samfunds sociale og politiske adfærd også fastsættes ud fra dens ordlyd. *Sharia*, islams lov, som senere vil blive omtalt nærmere, har Koranen som sit centrale grundlag, så en retslærd, en *ulama*, må først og fremmest være korankyndig. Ved udbredelsen af islam har Koranen spillet en stor rolle. Ord og udtryk derfra går igen i alle sprog der tales af muslimske folkeslag, også ikke-arabiske, ligesom det at kunne recitere lange afsnit fra Koranen på arabisk overalt regnes for et kendetegn på lærdom og fromhed. Det er forbundet med stor prestige at vinde i én af de konkurrencer i Koran-recitation der afholdes overalt i de islamiske kerneområder, i Tunesien, i Nildeltaet, i Djakarta.

Koran-teksten har gennem hele islams historie været genstand for et enormt fortolkningsarbejde. Hvert eneste vers er blevet undersøgt, både for at opnå klarhed over den rette læsemåde og for at få klarhed over åbenbaringernes rækkefølge. På Internettet kan man finde flere eksempler på tolkninger af den samlede Koran-tekst. Interessant er fx. den meget omfattende vers for vers- kommentar af M. Mawdudi (om ham senere).

Gud

I Koranen er det Gud der proklamerer og karakteriserer sig selv. Det er formuleringer og citater fra Koranen der bliver hentet frem, når muslimer vil skabe sig viden om og kendskab til Gud. De træk der mest falder i øjnene er følgende:

- 1) Han (for der er tydeligvis tale om en gud af maskulint køn) er den *eneste* sande Gud. Denne absolutte monoteisme har til følge at den kristne treenighedslære må afvises. Især den tanke at Gud skulle have en søn, Jesus, tager muslimerne kraftigt afstand fra. Med betegnelsen *alahu akbar* (Gud er større) siges at Gud er hævet over hvad det overhovedet er muligt sprogligt at udtrykke.
- 2) Gud er skaberen af himmel og jord. Guds skaben er først og fremmest sket for at glæde mennesket. Det vidunderlige skaberværk er i sig selv det tydeligste bevis på Guds eksistens. Menneskets opgave er da at prise og tilbede Gud – og at underkaste sig hans vilje. Til gengæld vil mennesket finde hvile og harmoni.
- 3) Gud er den retfærdige dommer på Dommens dag. Mange surer især fra de tidlige åbenbaringer rummer drabelige beskrivelser af Dommens dag.
- 4) Gud er den barmhjertige. Dette vises tydeligt i Koranen hvor næsten hver eneste sura begynder med "I Guds, den barmhjertiges navn..." Barmhjertigheden er nødvendig, netop fordi Gud også er den retfærdige dommer. Enhver from muslim ved at han ikke er i stand til at leve op til Guds fordringer, og derfor er henvist til hans barmhjertighed. En betingelse for at Gud forbarmer sig er dog en oprigtig anger fra menneskets side.
- 5) Gud er absolut transcendent, han kan derfor ikke opfattes eller beskrives personificeret, og forsøg derpå regnes for blasfemi. Hos muslimer findes ingen musikledsagelse i kulten, ingen kultiske billeder og ingen sakramenter, hvilket hænger sammen med at mennesket ikke skal formaste sig og prøve at komme tættere på Gud end det sømmer sig. Den rituelle bøn og recitation fra Koranen er de eneste kulthandlinger. Koranen angiver Guds 99 "skønne navne", disse navne bruges i bønner, men foregiver ikke at give en udtømmende beskrivelse af Guds væsen.

Allahs 99 smukke navne:

1) den nådige,	34) den tilgivende,	67) den evigt støttende,
2) den barmhjertige,	35) den der svarer,	68) den evnerige,
3) den enevældige,	36) den høje,	69) den forblivende,
4) den hellige,	37) den store,	70) den der bringer fremad,
5) freden,	38) den bevarende,	71) den sinkende,
6) fredens opretholder,	39) den nærende,	72) den første,
7) beskytteren,	40) den tilregnende,	73) den sidste,
8) den mægtige,	41) den majestætiske,	74) åbenbareren,
9) den tvingende,	42) den gavmilde,	75) den skjulte,
10) den majestætiske,	43) den iagttagende,	76) magthaveren,
11) skaberen,	44) den bønørende,	77) den højt ophøjede,
12) den der frembringer af intet,	45) den alt-omfattende,	78) den der selv er retfærdig,
13) den der former,	46) den vise,	79) den langmodige,
14) den tilgivende,	47) den elskende,	80) hævneren,
15) den almægtige,	48) den strålende,	81) den benådende,
16) den der tildeler,	49) den der oprejser fra de døde,	82) den der har meddelt,
17) den der opretholder,	50) vidnet,	83) den med herredømmet,
18) den der befrier,	51) den sandfærdige,	84) majestæternes Herre,
19) den altidende,	52) den repræsentative,	85) den upartiske,
20) den der holder tilbage,	53) den stærke,	86) samleren,
21) den der udspænder,	54) den faste,	87) den absolutte,
22) den der nedbøjer,	55) beskytteren,	88) den der gør rig,
23) den der ophøjer,	56) den der tilkommer ære,	89) giveren,
24) den der styrker,	57) den tællende,	90) den tilbageholdende,
25) den der ydmyger,	58) den frembringende,	91) den bedrøvende,
26) den althørende,	59) den genoprettende,	92) den nådige,
27) den altseende,	60) den opkvikkende,	93) lyset,
28) dommeren,	61) den der virker død,	94) vejviseren,
29) den retfærdige,	62) den levende,	95) den usammenlignelige,
30) den milde,	63) den evige,	96) den forblivende,
31) den der er klar over alt,	64) den opfattende,	97) arvingen,
32) den overbærende,	65) den ædle,	98) den retledende,
33) den vældige,	66) den eneste ene,	99) den tålmodige.

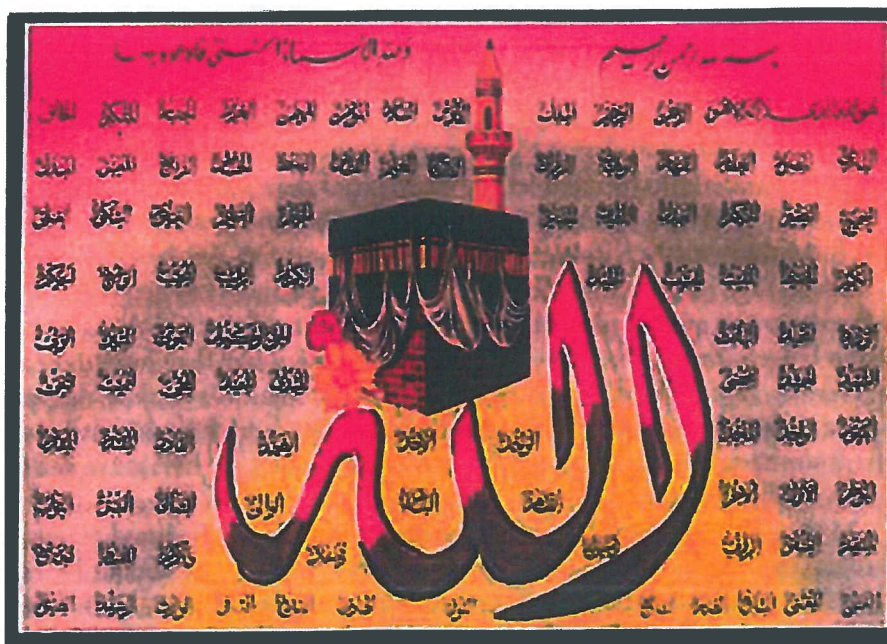

Fig. 13. ALLAH
 Man må gerne
 skrive Guds
 mange navne i
 kalligrafi, skøn-
 skrift. På plakaten
 ser vi Kabaen, en
 minaret, 'Allah'
 med stor skrift og
 hans 99 skønne
 tilnavne.
 Plakat fra Jerusa-
 lem 1999.